

РЕШЕНИЕ

№ 846

гр. София, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Снежана Бакалова

Членове: Цветомира П. Кордоловска
Дачева
Жана Ив. Маркова

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Снежана Бакалова Въззивно гражданско дело
№ 20231000500915 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Въззивното производство е образувано по жалбата на ответника в първоинстанционното производство, Гаранционен фонд гр. София, чрез представител по пълномощие адв. Е. Г., срещу Решение № 325/21.12.2022г. по гр.д.№ 210/22 по описа на ОС – Монтана, в частта, в която е уважен предявения иск от В. Г. П. за сумата 60 000лв., ведно със законната лихва за забава, считано от 20.08.21г. до окончателното ѝ заплащане, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от ПТП, настъпило на 18.02.2021г., както и в частта за осъждането му да заплати сумата 1 305лв., представляваща имуществени вреди от същото увреждане, ведно със законната лихва за забава, считано от 20.08.21г. до окончателното ѝ заплащане и в частта за присъдените разноски. В жалбата си жалбоподателят твърди, че решението е неправилно и необосновано. Твърди, че неправилно съдът бил приел, че събраните по делото доказателства, доказват предпоставките на иска по чл. 519 ал.1 от КЗ, както и кумулативните предпоставки по чл. 557 ал.1 т.1 от КЗ. Счита, че не са доказани елементите на непозволеното увреждане от

неизвестно лице. Счита, че не са събрани доказателства за това, като основно липсва протокол за посетено ПТП от страна на съответните органи. Твърди, че не е доказано обстоятелството увреждането на ищцата да е настъпило от ПТП, а не от случайно събитие. Ако се приеме, че са налице предпоставките за уважаване на иска, твърди, че определеното обезщетение е прекомерно и не отговаря на критерия на чл. 52 от ЗЗД, като не е съобразена възрастта на ищцата, нито социално-икономическите условия към момента на ПТП. Моли да бъде отменено решението в обжалваната част и отхвърлен иска или евентуално да бъдат намалени обезщетенията, както и съразмерно присъдените разноски за първата инстанция.

В срок е депозиран отговор от въззиваемата страна, в който се оспорва жалбата и моли да бъде потвърдено решението в обжалваната част. Претендират се разноски.

Пред настоящата инстанция не са искани и не са събирани нови доказателства.

Софийският апелативен съд, в изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК, намира решението за валидно и допустимо в обжалваната част, поради което следва да разгледа наведените оплаквания във въззивната жалба относно неговата неправилност в обжалваната му част.

От събраните доказателства, преценени в тяхната съвкупност се установява, че на 18.02.2021 год. около 14.00 часа в гр. Монтана на паркинг на ул., Цар Борис НГ, № 13, лек автомобил с неустановена марка, модел, регистрационен номер и водач, извършвайки маневра на заден ход е блъснал ищцата В. Г. П.. От удара тя е паднала на земята. Първоначално водачката на автомобила не разбрала, че блъснала човек, но била сигнализирана за това от друг минувач. Тя и съпругът и слезли от автомобила и вдигнали ищцата, която изпитвала болка в крака. Ищцата пожелала да се прибере вкъщи, тъй като там се грижела на болния си от деменция съпруг и бил закаран от лицето, което я блъснало. Тя не разбрала името на жената, нито запомнила номера на автомобила. В това време си дошъл внука ѝ – свид. А. А., който я придружил до дома ѝ. Тъй като болката продължава, ищцата била заведена на лекар от приятелката на внука ѝ, където било установено, че същата има травма в областта на дясната тазобедрена става със счупване в областта на шийката на дясната бедрена кост.

Неоснователно е възражението във въззивната жалба, че не е доказано твърдението на ищцата, че е била блъсната от неидентифициран автомобил и така е получила травмата. Твърденията на ищцата съвпадат със свид. показания на свид. А., както и с отразеното в медицинската документация по приемането ѝ. Впоследствие, бил изготвен Констативен протокол с пострадали лица, образувано е досъдебно производство № 184/19.02.2021 год. по описа на РУ - Монтана, пр. преписка № 822/2021 год. по описа на РП – Монтана. Тъй като в него не са описани обективни данни от местопроизшествието, вещото лице не може да даде заключение относно конкретното място на удара. Въпреки това, вещото лице дава заключение, че причините за настъпването на произшествието са от субективен характер - нарушаване на разпоредбите на ЗДВП от страна на неустановената водачка на МПС, а именно предприемане на неправилна маневра, движение на заден ход ,без да се уверила, че ще я завърши по безопасен начин и няма да създаде опасност за пешеходците.Този извод на вещото лице се подкрепя и от приложения към делото Констативен протокол с пострадали лица,както и от обясненията на ищцата и показанията на св.А.. Изложеното е установено от съвкупната преценка на доказателствата, които макар и да са преки, не си противоречат, а се допълват и в съвкупност доказват твърденията в исковата молба.

Не е доказано възражението за съпричиняване на вредоносния резултат, като не е доказано твърдението на ответника, че ищцата внезапно се е появила на платното.

Според вещото лице, изготвило съдебно-медицинската експертиза, в резултат на този удар, ищцата е получила травма в областта на дясната тазобедрена става със счупване в областта на шийка та на дясната бедрена кост, което е от естество да води до трайно затруднение на движенията на десният долен крайник за срок над един месец. От проведеното оперативно лечение е останал траен видим белег.От получените травми и от проведеното оперативно лечение пострадалата несъмнено е изпитвала значителни болки, като и изпитвала и значителни затруднения в самообслужването и извършването на действия от ежедневиият и живот. Във връзка с получените травми на пострадалата е проведено оперативно лечение - направена е метална остеосинтеза с три броя канюлирани винтове, медикаментозно

лечение, както и физикална терапия и рехабилитация в болнични условия. Оздравителният период на такава травма, според вещото лице е най-малко една година, като пострадалата е възможно да претърпи и нова оперативна интервенция във връзка с евентуално отстраняване на поставените винтове. При разпита в с.з. вещото лице заявява, че на възрастта на ищцата рядко се пристъпва към операция по отстраняване на остеосинтезата. Вещото лице посочва, че към момента на прегледа ищцата е възстановена. Тъй като същата има сменени тазобедрени стави е възможно да изпитва по-силни болки от обичайното.

От показанията на св.А. се установява, че докато е провеждано лечението, ищцата е изпитвала силни болки. При прибирането в дома си ищцата не е могла да се обслужва сама, а се е нуждала непрекъснато от помощ и за целта е била наета жена, а и нейните близки са ѝ помагали. Ищцата се страхувала да излиза навън.

При това установеното от фактическа страна е направен законосъобразен извод, че са налице условията за ангажиране на отговорността на ответника Гаранционен фонд на основание чл. 519 ал.1 от КЗ във вр. чл. 557 ал.1 т.1 от КЗ. Не е спорно между страните, че ищцата е отправила до ответника претенция за обезщетяване от 20.05.2021г.

При така установените обстоятелства, първоинстанционния съд е присъдил обезщетение за неимуществени вреди в размер на 60 000лв.

Настоящата инстанция намира, че при определяне на този размер не са преценени правилно всички относими обстоятелства. Отчетено е, че ищцата е претърпяла операция и възстановителния период е бил около година. Прието е, че ѝ предстои и друга операция за отстраняване на винтовете, но това е бъдещо събитие, което видно от заключението на вещото лице е по-вероятно да не се случи.

Отчетен е и високият интензитет на търпените болки и страдания, но не е отчетено, че част от тях се дължат на предишни оперативни намеси. Следва да се отчете и обстоятелството, че при получаване на травмата тя не е била съвсем безпомощна, придвижила се е сама и чак вечерта е посетила лечебното заведение, където е констатирано счупването след извършване на рентгеново изследване. По думите на свидетеля ѝ е бил предложен избор дали да се оперира или не.

Следва се вземе предвид и обстоятелството, че ищцата е зависила от чужда помощ за самообслужването си, както и че е преживяла много стресираща ситуация.

С оглед всички изброени обстоятелства, настоящата инстанция намира, че обезщетението за неимуществени вреди, претърпени от ищцата следва да бъде в размер на 40 000лв.

Тъй като правните изводи на настоящата инстанция относно размера на определеното обезщетение не съвпадат с тези на МОС, следва да бъде отменено постановеното решение в частта, в която ответника е осъден да заплати обезщетение над размера от 40 000лв. до 60 000лв., като искът бъде отхвърлен в тази му част. В останалата част, решението следва да бъде потвърдено.

В частта, в която е присъдено обезщетение за имуществените вреди решението следва да бъде потвърдено.

В жалбата се твърди, че законната лихва за забава е неправилно присъдена от изтичане на тримесечния срок от уведомяването на ответника. Съобразно чл. 558 ал.1 от КЗ , лихвите за забава на Гаранционния фонд се изчисляват и изплащат при спазване на чл. 497.

При този изход на производството на въззивника се дължат разноси, съразмерно на уважената част от жалбата в размер на 400 лв. за държавна такса.

На адвоката осъществил безплатна адвокатска помощ на въззиваемата страна следва да се присъди възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от жалбата в размер на 3 633 лв.

Ръководен от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 325/21.12.2022г. по гр.д.№ 210/22 по описа на ОС – Монтана, в частта, в която е осъден „Гаранционен фонд“ гр. София да заплати на В. Г. П. ЕГН ***** за сумата над 40 000 лв. до 60 000лв., ведно със законната лихва за забава, считано от 20.08.2021г. до окончателното ѝ заплащане, представляваща обезщетение за неимуществени

вреди от ПТП, настъпило на 18.02.2021г., като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ В. Г. П. ЕГН ***** срещу Гаранционен фонд“ гр. София иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва за забава, считано от 18.02.2021г., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от ПТП претърпяно на 20.08.2021г. над размера от 40 000лв. до 60 000лв.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 325/21.12.2022г. по гр.д.№ 210/22 по описа на ОС – Монтана в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА В. Г. П. ЕГН ***** да заплати на Гаранционен фонд“ гр. София направените разноси в размер на 400лв.

ОСЪЖДА Гаранционен фонд“ гр. София да заплати на адвокат Х. А. З. със съдебен адрес гр. София, ул. „Иван Денкоглу“ № 7, ет.2, ап.5, на основание чл. 38 ал.2 от ЗА разноси за оказана безплатна защита в размер на 3 633 лв.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл. 280, ал.1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____